Ensenyament | Eva Campomar | Actualitzat el 21/04/2020 a les 10:49

?Poetes del silenci

«Ens veurem privades de comunicar-nos amb llibertat, de perdre el gest amorós, respectuós i no violent, el somriure, la proximitat social, el vincle»

Fa dies que escolto, llegeixo i observo. Assumeixo com a repte personal filtrar la gran quantitat d'informació que m'arriba i he de reconèixer que em va ser més fàcil escriure l'article del mes de març que aquest. Les emocions envaeixen el meu cos i la meva ment. Busco el record dels gestos, de les abraçades, dels somriures de la gent.

Comunicació no verbal

En el temps he anat recopilant moltes experiències relacionades amb el llenguatge no-verbal. Recordo els treballs de creació col·lectiva que M. Mateu ens feia fer a les classes d'expressió corporal. Allí vam connectar amb mestres com Decroux i M. Marceau. Monogràfics amb el Tortell Poltrona o workshops a l'*International school of corporal mime L'Ange Fou* em van fer adonar que cada petit moviment del nostre cos envia un missatge molt gran que connecta amb les emocions de manera més directa i més transparent.

Marcel Marceau

Sento passió per acompanyar la infància en la seva vida quotidiana i en un entorn natural, és l'acció educativa diària, fora del confinament, que m'ajuda a ser qui sóc. M'he adonat que aquella inquietud despertada en el passat sobre el llenguatge no- verbal tenia tota la necessitat i raó de ser.

L'hora del conte Foto: Bosc Escola Tataküa

La nostra gestualitat, el cos, la postura, és poesia del silenci, una gramàtica corporal que ens ajuda a escriure frases com aquesta que diu que el somriure és la distància més curta entre dues persones. Però sembla que ara la realitat dibuixa una distància de dos metres de seguretat i una mascareta. Tot em genera dubtes.

Llibertat d'expressió

Fa més de 10 anys vaig viatjar pel sud-est asiàtic. Una cosa que em va causar inquietud era la utilització normalitzada de la mascareta i la propaganda política de les 6 del matí per despertar a la població. Tot plegat em va semblar una pèrdua de llibertat. La seva realitat és ara la nostra?

Una cadira buida simbolitza que hi ha algú que s'ha alçat per defensar el bé comú, drets i llibertats. Ens quedarem assegudes amb les mascaretes posades i acceptant la distància de seguretat. Tot si val? On estem, convivim en una por sobredimensionada per un estat de guerra que vol amagar una sanitat malaltissa.

Cadira buida

Ens veurem privades de comunicar-nos amb llibertat, de perdre el gest amorós, respectuós i no violent, el somriure, la proximitat social, el vincle.

Aquests dies n'hem parlat molt dels vincles, en educació, sigui reglada o no, el vincle es construeix en un espai-temps de seguretat pròxim, on la comunicació no-verbal és necessària perquè els infants puguin desenvolupar el seu món per continuar sent.

En el silenci de la paraula expresso un gest de revolució.